

ling her i Tinget som den, der nu er rejst af det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds, vil have nogen Indflydelse derpaa. Hvad Finansministeriets Stilling angaar, kan jeg kun sige, at i det Mon, Finansministeriet kan have Indflydelse paa dette Forhold, skal denne Indflydelse naturligvis gerne blive anvendt.

Dernæst nævnede det ærede Medlem Nationalbankens Diskonto, som han mente, var for høj. Den ærede sidste Taler (Schovelin) mente, at den var ret naturlig. Jeg ved ikke, om man direkte kan optage en Forhandling om dette Punkt her i Tinget, om det er muligt for Finansministeren at udtale sig derom. Jeg vil dog sige, at hvis Finansministeren skulde gøre det, vilde hans Henstilling til Nationalbanken nærmest gaa ud paa en Nedsættelse af Diskontoen, og at vel en saadan ogsaa kan tænkes, hvis Forholdene paa forskellige Punkter ændres noget.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) omtalte selve det Spørgsmaal, som denne Lov berører: Forholdet mellem Nationalbankens Sedler og Guldbeholdning. Det ærede Medlem syntes mig først ikke at ville indrømme, at dette Lovforslag var nødvendigt, men senere forstod jeg, at det ærede Medlem mente, at det Lovforslag, som nu er fremsat, endog var nødvendigt end det Lovforslag, som blev fremsat den 2. August, thi nu var der for Banken en langt større Nødvendighed for at holde paa sit Guld end den Gang. Naar det ærede Medlem sagde, at det egentlig var for at modvirke et *run* den Gang, at man gik til en saadan Lov, og mente, at dette *run* ikke mere vilde kunne finde Sted, vil jeg derom sige, at Guldets, som den Gang gik ud af Nationalbanken, er ikke vendt tilbage dertil; der er ikke sket dette, at den Guldbeholdning, Banken har, i den forløbne Tid er blevet forøget, og der har været god Grund for Banken til at holde paa Guldets.

De yderligere Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde med Hensyn til Guldbeholdningen, idet han sagde, at Banken havde vist en lidet forsynlig Guldpolitik, kan jeg ikke gaa ind paa; jeg skal kun bemærke, at jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han egentlig mener, at den Guldbeholdning, som Banken i Øjeblikket ligger inde med, er mere end tilstrækkelig til Dækning, idet det ærede Medlem gør gældende — og deri har han efter min Mening Ret —, at Sedlerne kan meget vel funderes paa anden Maade end ved Guld. De funderes ogsaa nu ved de Tilgode-

havender, som Nationalbanken har i forskellige Banker: den tyske, svenske og norske Bank, hvilke Tilgodehavender regnes til Metafonden, men desuden gives der jo ogsaa anden Dækning for Sedlerne end just Guldets. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er unødvendigt, at Nationalbanken stilles anderledes end andre Seddelbanker, saa at man af den forlanger en større Guldbeholdning i Forhold til Seddelmængden, end man forlanger andetsteds. Jeg kunde meget vel tænke mig, det kunde være rimeligt at komme til en Lov om Nationalbankens Seddeldekning, i hvilken man gik ind paa, at Guldbeholdningen kun skulde være Trediedelen af Beløbet i Sedler, medens det nu er Halvdelen af det Seddelbeløb, Banken faar Ret til at udstede. Paa samme Tid synes jeg, at man godt kan indrømme, at Bankens Guldbeholdning i Øjeblikket er tilstrækkelig og forsvarlig, og at der ikke for Nationalbanken er Grund til i rolige Tider at gøre den større, end den i Øjeblikket er.

Det ærede Medlem omtalte dernæst det vestindiske Lovforslag og sagde, at der i den Skrivelse, som var rettet fra Den dansk vestindiske Nationalbank til Guvernøren, var gjort gældende, at man havde telegraferet til Danmark, om der kunde stilles Dollars til Raadighed for Banken, og at derpaa var der intet Svar kommet, da Skrivelsen gik af. Jeg er ikke i Stand til at oplyse, hvad der senere er sket i denne Sag, fordi det ikke direkte berører det foreliggende Spørgsmaal, men jeg skulde tro, at naar man ikke den Gang her i Byen har stillet Dollars til Raadighed for Den dansk vestindiske Nationalbank, var det af to Grunde: for det første, fordi man maaske ikke laa inde med mange Dollars, og for det andet, fordi man havde stor Grund til at holde paa dem for sig selv. Ganske vist drejer det sig ikke om store Beløb, men alligevel har man formodentlig den Gang ikke ment at være forpligtet overfor Den dansk vestindiske Nationalbank til at stille et Beløb til Raadighed for den. Det synes mig at have været en naturlig Forholdsregel, naar Guvernøren gik til at udstede en foreløbig Lov, hvorved der blev stillet en Hemning for Bankens Guldbeholdning, og jeg forstaaer ogsaa det ærede Medlem saaledes, at han mente, det var en rimelig Foranstaltning, som Forholdene laa.

Jeg glæder mig i øvrigt over, at dette Lovforslag ikke vil møde nogen som helst Modstand fra det høje Tings Side.